

Історія №1

Руслана

— Блін, ну от ти мені скажи, ну чого мені так не щастить у житті? — викидаючи недопалок, запитала Руслана.

У відповідь тиша. Та вона не вгамовувалася:

— Ну от — класна, молода, амбітна. І де ж він — «мій принц»? Чому після того клятого Колі я й досі самотня?

— Слухай, — неспішно мовила колега, затягуючись сигаретою, — а може ти не там шукаєш?

— А де я маю його шукати? Підходити до гостей ресторану і питати: «А раптом ви — чоловік моєї мрії?»

— Сайти знайомств зараз робочий варіант.

— Ага, робочий для кого? Шукачів швидкого сексу і маніяків? — переходячи на крик, запитала Руся.

— Моя подруга Олеся, яка торік вийшла заміж, познайомилася з чоловіком саме там. Нормальний, адекватний мужик.

— Ну, я не знаю...

Руслана була з тих жінок, які мріяли про принца на білому коні й досі вірили в кохання з першого погляду.

На превеликий жаль, саме таке кохання накрило її трохи менше як три роки тому. Він був старший, розумніший і... одружений. А жінка, з якою, за його словами, «ми живемо, мов сусіди», по-сусідськи завагітніла.

І саме в той момент життя Руслани пішло геть не туди, куди б хотілося. Мрії про білу сукню і блакитнооких дітей безжально розбилися об жорстку реальність брехні. Відтоді вона не відчувала ні довіри до чоловіків, ні закоханості.

— Ну що, Саймоне, подивимося, які тут «карасі» плавають? Боже, не можу повірити, що реєструюся на сайті знайомств, — допиваючи другу пляшку вина, ділилася своїми переживаннями Руслана з найвірнішим чоловіком — британським котом.

«Ваш профіль успішно створено! Бажаємо знайти своє кохання!» — сплигло вікно мобільного додатку, наче глузуючи з усіх, хто давно зневірився у коханні.

«Светко, я це зробила!» — переможно написала Руслана подрузі й лягла на диван.

Як давно її життя стало схожим на «День бабака»? Ранкове похмілля, збори на роботу, кава з лікером, нескінченні перекури з колегами, зустрічі з друзями, п'ятика і нічні повідомлення колишньому, який вже давно до цього звик і ніяк не реагував.

Цієї ночі Руслані наснився улюблений сон, який вона бачила майже щомісяця.

«Вона дивиться на себе в дзеркало й обережно погладжує животик. Її форми далекі від модельних, але вона така щаслива! Вона носить під серцем їхню з Миколою донечку. Вони назвуть її Варварою — як улюблену бабусю Руслани.

Двері будинку повільно відчиняються, і Руся бачить величезний букет рожевих гортензій.

— Кохана, це тобі! — Коля ніжно цілує та вручає подарунок.

А тоді вони йдуть на кухню пити чай із вишневим пирогом — це вже стало традицією.

Раптом — гучна та дуже неприємна музика. Що це?»

— От тряся! На самому цікавому місці! — гучно вилаялася Руслана, коли будильник вирвав її зі сну.

Навколо все було так само, як і вчора. Невелика квартира, наповнена запахом вина й ароматичних паличок, «заряджених на кохання». Незрозуміло, чи то був маркетинговий хід, чи й справді вони мали б додати кохання в життя цього помешкання. Не надто дорогий, але зручний диван стояв біля стіни. Тож власниця часто не йшла до спальні, а залишалася на ніч перед телевізором — і до холодильника ближче, раптом що. Але справжнім господарем помешкання був, звісно ж, Саймон. Він міг собі дозволити спати там, де йому хотілося. А його найкращий друг — плюшевий ведмедик — узагалі кочував по всій квартирі. Руслана вже звикла до звичок свого британського друга й особливо не зважала на цей безлад.

Голова розколювалася, а тіло ломило. Так було щоразу, коли вона напивалася. Якщо точніше — щодня.

Телефон показував 23 сповіщення — всі з мобільного додатка для знайомств.

«Привіт, красуне!», «Що це за бомба така?», «Хочу від тебе дітей!!!!» — майже всі повідомлення були такими, як вона й очікувала: нудними, передбачуваними та шаблонними. Лише одне привернуло її увагу: «Хочу сказати, що ім'я Руслана чудово вам пасує — ви й справді схожі на левицю!»

Вона відкрила Google і ввела у пошуковий рядок «значення ім'я Руслана». Телефон швидко видав відповідь — «левиця».

Наступні п'ятнадцять хвилин Руся розглядала профіль незнайомця, який її зацікавив.

35 років, середнього зросту — наче нічого особливого. Але відповідь левиця все-таки написала: «Дякую вам, благородний Євгене».

— Сподіваюся, що значення імені відповідає його характеру, — озвучила вголос свої думки дівчина.

Весь робочий день минув, як зазвичай — купа балачок, документів і алкоголю. Вона працювала адміністраторкою красивого двоповерхового ресторану в центрі міста. Тут часто святкували дні народження й приходили, щоб запам'ятати особливі моменти свого життя. Це було її місце сили — тут вона могла і попрацювати, і порадіти за інших, і просто насолодитися атмосферою чужого свята.

Часто ставалося так, що дорогу з роботи додому вона пам'ятала погано. А якщо хтось із друзів чи знайомих натякав на те, що звичка пити стала згубною, Руся викреслювала цю людину зі свого близького оточення.

Алкоголь став її найближчим другом у період, коли Микола за один вечір зруйнував усі плани та життєві цілі.

Руслана ніколи не вживала міцні напої — це було її особисте табу, яке мало врятувати від алкоголізму. А от випити кілька пляшок шампанського чи вина — «це ознака аристократії», — заспокоювала себе дівчина. Так і проводила вона всі самотні тихі вечори — з котом і пляшкою.

А короткі періоди тверезості швидко повертали відчуття самотності й покинутості — саме тому вони тривали недовго.

— Слухай, я, мабуть, видаю той додаток — лише неадекватні якісь пишуть, — ділилася Руся з колегою, яка вчора радила зареєструватися на сайті знайомств.

— Ну чого ти? Пішла б із цим благородним на каву!

— А може, і піду, — чи то авантюризм, чи то черговий келих вина озвався голосом Руслани.

Спілкування з Євгеном потроху затягувало Руслану. Вони не обговорювали нічого глобального — найчастіше це були балачки про хобі, вільний час та минулий досвід стосунків. І наче в цій легкості вона мала б почуватися комфортно, але чомусь не виходило.

Коли Євген призначив час для першої зустрічі, Руся почала нервувати. Вона була з тих жінок, які люблять ловити захоплені погляди чоловіків. І тому для кави з новим знайомим обрала легку, але ефектну леопардову сукню.

— Я не виглядаю аж надто відверто, Саймоне? — у відповідь почула задоволений «мур»!

Кав'ярня, куди запросив Євген, була затишною та тихою. Це покращило настрої левиці. На стінах висіли вазони з живими квітами, а всередині приємно пахло кавою. Пара обрала столик, що стояв осторонь від усіх інших — в куточку біля вікна.

— Привіт! Маєш гарний вигляд, — трошки сором'язливо зауважив чоловік.

— Дякую! Рада познайомитися в реальному житті.

Коли офіціант підійшов, щоб взяти замовлення, Женя трошки напружився:

— А що, у вас немає навіть шампанського? — з розчаруванням запитала Руслана.

— Ні, в нашому меню є лише кава, чай та лимонад власного приготування — спокійно відповів молодий хлопець Анатолій.

— Руслано, хіба це проблема? Тут роблять дуже смачний капучино, — з нотою роздратування зауважив Женя.

— Ну добре, варіантів нема. Капучино і ваш фірмовий «Наполеон».

Руся помітила, як супутник напружив вилиці і як змінився його погляд. Це сталося саме тоді, коли мова зайшла про алкоголь, але вирішила не порушувати цю тему.

Женя виявився приємним та розумним чоловіком із непростюю долею. Все своє дитинство він опікувався матір'ю-алкоголічкою. Замість ігор у дворі він шукав маму по всьому селу, щоб забрати її з чергової гулянки. А друзями для нього стали книжки, які він брав у місцевій бібліотеці.

Після школи Євген поїхав навчатися до міста і залишив матір сам на сам із пляшкою та сумнівною компанією. За рік такого життя вона померла від хвороби печінки. А Женя назавжди відмовився від алкоголю в будь-якому його прояві й отримав стійке несприйняття людей, які люблять оковиту.

У 28 років Женя став татом — по його обличчю було видно, що донька — це головне досягнення його життя і найбільша цінність.

Але з особистим життям якось не склалося — дружина зрадила і пішла до коханця, забравши з собою доньку.

За три години розмови Євген став для Руслани не просто знайомим, а рідною душею, яка пройшла через багато випробувань і при цьому не втратила віру в людей та кохання.

Коли офіціант попросив оплатити рахунок і сказав, що кав'ярня вже зачиняється, Євген вкотре довів відповідність своєму імені та підвіз Руслану додому — без зайвих натяків і запрошень у гості.

Вдома на Русю чекав Саймон і пляшка улюбленого вина — попри неприємний досвід мами Євгена, вона не збиралася зраджувати власним вечірнім традиціям. Чи то не збиралася, чи то не могла.